

בגין לעשילטון

ילד בהלס רץ מבית-הספר

ילדה פצועה בורחת מבית-הספר

לשתף אותם במפה החדשה של המיזרח התיכון. במיקרה כזה הם יעמדו מוד מעט כד העולם הערבי, ומיזחמתם תהיה קשה לאין ערוך יותר.

בליבו של חוותמה מנקר פחד נוסף: שמא יושתף יאסר עראפאת בהסדר, על סמך פשרה שתושג בין הנשיא סאדאת, המלך חוסיין וראש אירגון פתח. במיקרה כזה יחוסלו האירגונים הפלסטיניים הראדיקליים יותר — ובראשם החזית העממית הדמוקרטית.

כך או כך, הצלחת מאמציהם של קיסניג'ר וסאדאת תהיה פסקידין מוות לאירגונו של חוותמתה. לכן הוא מגויס את כל כוחו הדל כדי לפוצץ אותם בעודימועד.

הוא שאל את עצמו: היכן? בעזרת מי? איך?

ה יכן? ההגיון הפשוט הכתיב לחוותמה את בישראל.

הדרך הקצרה ביותר לפיצוץ מאמצי קיסניג'ר ולשבירת הגוש הערבי המתון מובילה דרך ירושלים.

אם תקום בישראל ממשלה של הליכוד הימני, או ממשלה בשותפות עם הליכוד הימני, או ממשלה שתהיה משותפת מחדר הליכוד הלאומי — יהיה זה סוף מאמציו של קיסניג'ר.

ממשלה כזאת לא תותר בצפון, וממילא לא תקום הפרדת-הכוחות עם סוריה. המשך מצביהלוחמה בגולן ייצור לחץ פסיכולוגי בלתי-נסבל על אנוואר סאדאת, הנתקל גם עתה בכיקורת חריפה בתחבי העולם הערבי.

מכאן תוביל הדרך לקראת ההסלמה הבלתי-ימנעת. הקרבות בגולן יחמירו. ייתכנו פעולות-מילחמה מצד סוריה ומצד ישראל. לבנון תיגרף לתוך המאבק. בצורה זו או אחרת, הפרדת-הכוחות בדרום תתמוטט. הברית האמריקאית-סובייטית תתבקע, לשימחת הסינים. הגוש הערבי המתון יתפרק, היוזמה תחזור למישטרים הערביים הקיצוניים.

הדרך מובילה למיזחמה כללית חדשה — מיזחמה שתותר אחריה חורבן ואכידות בנפש בשיעור שהמרחב עדיין לא ידע כמותו.

זהו מטרתו של גאין חוותמה. לשם כך הוא זקוק למנחם בגין.

חוותמה קורא את דיווחי העיתונות, ורואה את סיקורי הטלוויזיה, המתארים את התגובות הישראליות על הוועה.

הוא שמע את הקריאות: "בגין לשילטון!" שפרצו מפי ההמון הנועם בעת ההלוויה בצפת. הוא שמע את הצעקה: "תקום ממשלת ליכוד!" שנישאה בפי מפגיני מעלות בשערי הכנסת.

מנחם בגין עצמו הודרו עוד ביום-ההוועה עצמו לדרוש את שיתוף מיפלגתו בממשלה, כאילו קיים קשר מובן מאליו בין רצח הילדים לבין השתתפות הליכוד בחלוקת הכסאות בממשלה. וזהו מוסיקה, מאוזנו של חוותמה.

אש החזית העממית הדמוקרטית לשיחרור פלסטין, גאין חוותמה, שיגר שלושה מאנשיו לתוך שטח ישראל.

משימתם הייתה להגיע אל בית-הספר במעלות, ולצייר על קירותיו, באותיות של דם-ילדים את הסיסמה: בגין לשילטון!

הם ביצעו את המשימה בהצלחה נוראה.

ה לא קרה כך, כמובן, אבל אין זו אגדה. אין זו אפילו הגדרת התוצאות של מעשה, אשר מבצעו אינו יודע מה הוא עושה.

גאין חוותמה יודע מה הוא עושה. הוא בקי היטב במציאות הישראלית. היו לו יועצים יהודיים, ואולי גם ישראלים.

הוא ידע בדיוק כיצד ישפיע מעשה-ההוועה על המצב הפנימי בישראל.

היה ברור לו שממשלת-ישראל לא תשחרר את הר פידאיון העצורים, ושהמביצע כולו היה מוכרח להסתיים בטבח המוני של הילדים.

היה ברור לו שכתוצאה מכך יתערער עוד יותר מצבה של מיפלגת-השילטון, ויגברו עוד יותר סיכויי הליכוד הלאומי להגיע לשילטון.

היה ברור לו שהמעשה ינחית מכה מוד הצת על מתנהיהשדום בישראל, ויפגע במיוחד באותם חוגים מעטים ואמיצים המטיפים ל-הכרה בזכויות העם הפלסטיני.

היה ברור לו שבקרב המערך, הל"ע והמפד"ל יגדל כוחם של מתנגדי הפשרה, החוקים בלאו הכי, הקוראים להקמת "ממשלת ליכוד" ולפיצוץ מאמצי-השלום של הנרי קיסניג'ר.

הוא ידע שרק אדם אחד ויחיד בישראל יסיק תועלת פוליטית מקצרי-הוועה:

מנחם בגין.

לא היתה זו תוצאה מיקרית. היא היתה מכוונת.

וג מזור, שאינו מתקבל על הדעת: גאין חוותמה, מארכסיסט מדופלם, קומוניסט קיצוני, חסידו של מאו — ומנחם בגין, אנטי-מארכסיסט מדופלם, איש הימין הקיצוני, ידידו של הנרי ג'קסון.

אולם האינטרס המשותף מוזוג לאיפסם צמדים מוזרים כאלה.

חוותמה רוצה בעניית בגין לשילטון בישראל. חשגת הדבר הזה עומדת עתה בראש מטרותיו.

הדבר גובע משיקול קר והגיוני לגמרי: לדעת חוותמה, קיימים עתה סיכויים חזקים ביותר להשגת הסדר-שלום בין ישראל וממשלות ערב, בלחץ אמריקאי.

הסדר זה יחזק את גוש המדינות המתונות והפרור אמריקאיות בעולם הערבי, ובראשן מצריים וסעודיה. למחנה זה הצטרפה לאחרונה גם אלג'יריה, והפרדת הכוחות בצפון תכניס אליו גם את סוריה.

כל ראשי הפידאיון חוששים שחסדר אמי ריקאי כזה ייעשה כדי הפלסטינים, ומכחי

ריח של דם

אשר ריח של דם עולה בנחיריים, ותמונות של זוועה מהרירות את הלב, מגיעה שעת המיבחן העליון לציבור.

כי בשעה כזאת פורצים האינסטינקטים העמוקים ביותר ממצוקות הנפש, ונקרא דרוך לייצרים אפלים, הנצורים בשאר ימות-השנה.

תאוות-חנקם, אחת התגובות האנושיות הפרי מיטיביות ותחזקות ביותר, מערפלת את החושים. הגיונו של פרופסור צולד לתוך ים היוצרים של החמון המשוהה, ודיברו שוחר-שלום נאחז בהיסטריה כמו לאומן דתי.

דווקא בשעה כזאת, כאשר יש צורך עליון בשמירת שפיות-הדעת ובשיקול רציונלי תכליתי, משתתק קול ההגיון כימעט כליל.

עיתונות ההמונית רצה תמיד בראש. היא גיונה מן החיטטיה ההמונית, וחיא מוינה את ההיסטריה בכל כוחה העצום. ההתלהבות העיתונאית גישאת על זרם של דם, דיו וכסף.

אחרי מסיתיההמון באים הפוליטיקאים. הם ממהרים לעלות על הגל ולרכב עליו. נאומים נוספידם, קריאות נקם מצלצלות, דרישות להרג ולהשמדה — בוקעים מפי עסקנים עלובי-נפש, הזוכים בעזרתם להצטלם בטלוויזיה ולהיכרך בעיתון.

פרופסורים נכבדים, התובעים להשליט במדינה את שפיות-הדעת, מאבדים בעצמם כל צל של שפיות ונגררים אחרי הקריאות ההיסטריות של הפוליטיקאים והעיתונאים.

בשעה כזו דומה צלילות-הדעת לבגידה. דוי בור על שדום נשמע כדברי-כפירה. השינאה הוגנת את ניצחונה.

מעשהו של אירגון קטן אחד הופך לנחלת כל הר פלסטינים, כל הערבים. איך אפשר לחשוב על שלום עימם? אין עם מי לדבר! כולם רוצחים! כולם פראי-מידבר.

צריכים להפציץ! להפגין! למחוק מעל פני האדמה! להרוג את ילדיהם, כשם שהרגו את ילדינו! להקים כנופיות-טרור משלנו, שיילחמו ברחבי העולם בכנופיות-